

Marià Veloy

Enforat

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

Mira el cel, i més enllà:
el sistema de politges que entrellaça
amorosament els astres
i explica els misteris que ens envolten,
i a nosaltres, també,
fidels als combats i cecs als signes.

I. Paisatges i somnis

NOCTURN DE L'EIXAMPLE

*Con sonido de poleas
los ejes de la noche.*

PERE GIMFERRER

Mira el cel, i més enllà:
el sistema de politges que entrellaça
amorosament els astres
i explica els misteris que ens envolten
(la persistència de les metròpolis,
la sensualitat dels cossos, l'inversemblant
equilibri entre espècies letals),
i a nosaltres, també,
fidels als combats i cecs als signes.

Ens diem consciència, però som el grinyol
dels eixos que ens mouen,

involuntaris serfs de la nit.

NOVA YORK

Jec al divan,
i el passat és una Nova York
vertical, desficiosa, caníbal, rogent,
amb gratacels i venedors de *hot-dogs*,
i cinemes llampants,
i taxis,
i gàngsters,
i putes...,
sí, i també amb divans com aquest,
on parlo, insistent,
del sorollet que fa l'aixeta
(un clip-clop oxidat, antipàtic, inacabable),
com si el problema fos l'aixeta,
i no la sang que, clip-clop,
en goteja.

DÉLUGE A L'ÎLE D'ELBE

A la finestra
el cel trona fosc
i els llamps amenacen lucidesa
i les primeres gotes, ben grosses,
i esclafades contra els vidres,
com oficials austríacs, aviat seran regalim,
i després, l'aigua per tot...; i tanmateix,
els peus continuaran secs
sobre la catifa. Abans la pluja era el destí,
ara és el reflex d'aquest rostre,
un cel caigut.